

Som majoria I

Julio Anguita

L'experiència diària ens demostra que, independentment de l'adscripció ideològica, política, sindical o professional de cada un i de cada una, som majoria els qui coincidim a assenyalar i comentar una sèrie d'evidències que el sentit comú més arran de terra no té per menys de reconèixer com a veritables i indiscutibles. A títol d'atapeït resum vegem algunes:

- 1. Som majoria** els que vam començar a entreveure que aquesta situació no té remei amb les mesures que -amb l'excusa de la UE i els mercats- el poder econòmic-financer està imposant. El deute de les famílies, la banca, les empreses i l'Estat (amb les seves tres administracions) és la següent:
Deute de l'Estat 600.000 milions d'euros
Deute de les famílies als bancs..... 1 bilió d'euros
Deute de les empreses als bancs..... 1'3 bilions d'euros
Deute de la banca al BCE i altres.....200.000 milions aproximadament

Aquesta quantitat és impagable i ho és perquè a causa de la política de retallades i reformes del mercat laboral afegides a la crisi, han produït una depressió que no dóna senyals d'acabar; molt al contrari, sembla que continuarà sense saber fins quan. I tot i això cada dia hi ha una subhasta de títols, bons i pagarés a creixent interès i amb una prima de risc disparada, l'Estat intervé i nacionalitza les pèrdues dels bancs en fallida amb la confessada intenció de retornar-los al sector privat una vegada sanejats.

L'ajuda de la UE als bancs està avalada per l'Estat i per tant aquest assumeix, com a garant últim, la devolució del préstec. Les retallades a les condicions de vida de la ciutadania continuen en una clara transgressió, no només de la solemne Declaració de DDHH de l'ONU sinó -fins i tot- dels Títols Preliminar i VII de la vigent Constitució Espanyola. No fa un any encara la Constitució va ser modificada a l'article 135 per tal que el deute tingui preferència de pagament sobre qualsevol altre despesa pública. L'anomenat Estat de Dret ja no és tal. Paral·lel a l'Estat i les seves administracions, hi ha un altre que informa l'impuls de l'acció política; un doble Estat format per màfies, xarxes clientelars, interessos espuris, grups de pressió i més d'una claveguera. La situació és encara susceptible d'empitjorar si no s'atura aquesta política.

- 2. Som majoria** qui patim en la nostra pròpia situació, en la de l'entorn familiar, en la del veïnal o en el de les nostres amistats, el problema punyent de l'atur, la precarietat, o les mil i una formes de degradar l'exercici del treball. I si a la xifra milionària d'aturats i mal contractats afegim l'evidència que els poders públics només plantegen escapistes fórmules consistents en esperar una - cada vegada més hipotètica- recuperació que porti "el creixement i la creació d'ocupació", tindrem el quadre d'una situació sense esperança, sense projecte i sense cap calendari possible. Així el discurs oficial (del Govern però també el d'altres) lloa la flexibilitat en els acomiadaments, la ruptura dels convenis o el tràfic de gairebé esclaus com una mesura necessària per crear ocupació. De la mateixa manera s'afirma que les retallades en sanitat ajuden a una millor assistència sanitària i les retallades en educació produeixen una major qualitat de la mateixa. I en resum, el discurs de l'absurd, del cinisme i l'aventurisme conceptual i lingüístic que ha raptat la raó, la lògica i fins i tot el més pla sentit comú. erò el que constitueix el major greuge per als que en aquestes circumstàncies

encara tenen un lloc de treball, és sentir com aquest no és un dret constitucional sinó un privilegi.

3. Som majoria qui patim a les nostres carns -o en les d'infininitat de famílies- la pèrdua d'horitzó, de futur i d'expectatives per la joventut espanyola. Fa anys el Consell Superior d'Investigacions Científiques va encarregar a James Petras, sociòleg nord-americà i catedràtic de diverses universitats nord-americanes, l'elaboració d'un estudi sobre les perspectives de treball pels joves d'Espanya. Petras va lliurar el treball el 1996, li van pagar i van arxivar els estudis encarregats. En aquells documents, que avui estan a l'abast de qualsevol qui vulgui entrar a la xarxa, el professor Petras llançava l'avís que ja estàvem davant les primeres generacions que viurien pitjor que els seus pares. Què es va fer per evitar aquest drama? Han reparat alguns "patriotes" que quan la joventut d'un país només té com a horitzó l'emigració (per titulats) o la prolongació sine die de la tutela familiar, aquest país deixa d'existir? Quin pare o mare no estarien disposats, amb els seus fills, a fer qualsevol cosa efectiva per evitar aquest holocaust generacional?

3. Som majoria qui presenciem amb sorpresa i escàndol que la corrupció s'ha transformat en l'hàbitat quotidià de la nostra existència. Una corrupció que travessa els tres Poders de l'Estat i arriba fins a les més altes magistratures d'aquest. Finançaments irregulars, negocis més que tèrbols, suborns, tràfic d'influències, malbaratament dels diners públics en obres faraòniques i inservibles, compra de material bèl·lic, impagable i també inservible per als fins que se li atribueixen, sous d'escàndol, tracte de favor des dels poders públics a delinqüents convictes, desviació o paralització de l'acció de la Justícia sobre presumptes delinqüents, ús injust dels cabals públics en benefici d'operacions clientelars, etc. etc. etc. Però la major de les corrupcions rau en la concepció que s'ha anat obrint pas com a conseqüència d'aquests excessos: per una part de la població els diners públics no són de ningú sinó de qui s'atreveix a dilapidar-lo, robar o malversar-lo. El més gran escàndol no és només els delictes econòmics en si mateixos sinó també la indiferència generalitzada, la tolerància social, la complicitat anímica amb què són rebuts. Al més, un acudit, una broma o un comentari jocós.

5. Som majoria qui vivim en una autèntica inversió de valors socials. L'economia basada en la creació de mercaderies, béns i serveis, la laboriositat, l'ètica cívica, el rigor en els conceptes i paraules, l'ús productiu de l'estalvi ciutadà, el respecte a l'àmbit legal en la contractació, remuneració i previsió de futur dels assalariats, ha estat substituït per l'economia del "pelotazo", el negoci fàcil, els contractes basura, la segregació laboral segons el sexe i la situació d'embaràs en el cas de les dones, l'amenaça d'acomiadament com a eina omnipresent en les relacions laborals, les promeses d'inversions fàcils i lucratives que han desembocat en estafes fetes als estalvis de capes populars i mitjanes, i en general tota una àmplia gamma de contravalors basats en l'individualisme, el consumisme i un hedonisme mediocre.

La filosofia basada en el negoci fàcil, ràpid i d'alta rendibilitat s'ha constituït en la medul·la d'informes i programes econòmics de la "modernitat i les altes finances". Ha arribat a la Universitat i presidit les seves reformes i adaptacions al mercat i la seva banya de l'abundància; ha subvertit els valors d'estudi, esforç, tenacitat i dedicació inherents a l'activitat educativa, una activitat en què l'important són els gràfics, les estadístiques i el panell sobre el qual es desenvolupen les mentides que obvien situacions familiars, professionals dels docents i del sistema educatiu en general. En la mentalitat

d'alumnes i famílies s'ha instal·lat el conformisme evidenciat en la següent pregunta: per què estudiar?

6. Som majoria qui comprovem cada dia com la Constitució, els textos legals i altres documents internacionals d'obligat compliment són vulnerats, incomplets, marginats i falsificats en la seva aplicació. La política, instrument i exercici de servir la majoria social ha esdevingut (amb comptades excepcions) en una eterna campanya electoral en què promeses, propostes i projectes són oblidats amb la mateixa lleugeresa, frivolitat i desvergonyiment amb què van ser fets en els temps anteriors a la cita amb les urnes. Si és un camp on hi ha una confrontació de programes, idees, valors i exercici conseqüent de l'exemple, la Política ha esdevingut en la pugna per ser protagonista en l'escenari de les institucions però sense canviar l'obra que es representa, és un relleu en el quadre d'actors sense que mai canviï el llibret. I quan se'ls interpel·la per aquest combat manegat, la resposta és decebedora: són els mercats, les finances, la UE, la comunitat internacional, etc. Les preguntes sorgeixen espontànies: Per què hi ha eleccions llavors? Triem un poder democràtic o només un baliga-balaga?

La Democràcia és traïda en nom d'ella mateixa. Qui encara consti en l'article 1.2 de la Constitució que la sobirania nacional resideix en el poble espanyol és un feridor sarcasme. Si prenem com a referència el text constitucional vigent, ens adonarem que vivim un estat d'excepció econòmic, social, polític i ètic. Davant nostre s'està desenvolupant un cop d'estat incruent i a càmera lenta.

Aquesta situació que acabo de descriure succintament és desagradable, però per descomptat és real i com a tal la sent la majoria. Una altra cosa és com reacciona aquesta majoria. A ella em dirigeixo per manifestar algunes de les conclusions a què he arribat després d'haver meditat sobre aquests moments concrets:

1. No hi ha cap força política que en solitari i en l'àmbit específic i únic de la seva activitat, sigui capaç d'assumir la tasca de posar fi a aquesta situació i què proposi una proposta alternativa en el marc del dret i la Constitució. L'experiència dels últims anys ens ho mostra. I no n'hi ha perquè algunes forces polítiques ja han governat en va i altres no tenen el suport necessari per fer això.
2. No hi ha força sindical que sigui capaç de representar aquest immens col·lectiu que constitueix la majoria.
3. No hi ha cap economista o col·lectiu econòmic què amb les seves equacions, estadístiques i teories, sigui capaç, des de la pissarra, de plantejar una sortida viable i en positiu a aquest desconcert.
4. Aquestes afirmacions les faig des de la meva convicció que les forces polítiques i sindicals són necessàries, compleixen un rol, aglutinen ideologies (jo mateix milito al PCE i IU) però en aquest moment i en virtut d'un procés històric que va començar en la Transició, estan davant d'una tasca que els desborda.
5. Les conseqüències són òbvies: només un Front Cívic, una majoria ciutadana organitzada al voltant de solucions concretes és capaç de crear la força necessària per a col·locar en la balança del poder en contraposició a altres poders econòmics, i socials que sent molt minoritaris, tenen exclusivament l'exercici del poder.

En quina situació està la majoria social?

La tremenda paradoxa, la inquietant contradicció consisteix a comparar la gravetat de la situació i l'absència de subjecte social capaç d'abordar i superar. Es necessita

un suport cívic democràtic, de valors alternatius, ferma, amb voluntat d'escometre el procés de sanejament econòmic, polític i ètic que la realitat demanda, i mentre aquesta força no existeix per ara; existeix potencialment però no en acte.

La majoria no té més homogeneïtat que la seva condició de dominada ahir, avui i si no hi posem remei, demà també. Però tot just hi ha alguna cosa més que la faci conscient que és majoria i pot exercir-la. Hi ha col·lectius i persones que lluiten com poden contra aquesta situació, i ho fan des de diferents supòsits, compromisos i projectes de futur. En aquesta majoria viuen multitud de persones que limiten la seva participació cívica a cada esdeveniment electoral i poc més enllà. Però a més hi ha un nombre ampli de indiferents a qualsevol projecte d'acció cívica i que amb resignació conscient o tàcita assumeixen com a inevitable els que els passa; No falten tampoc els que assumeixen amb consciència de culpa el discurs del poder econòmic i polític que generalitzant planteja que " hem viscut per sobre de les nostres possibilitats ". És l'acceptació del discurs del dominant per part del dominat. És la repressió perfecta: la víctima fa seus el discurs i els valors del victimari.

En aquesta situació de resignació conreada pel poder, de manca de futur i d'anomia generalitzada em dirigeixo a la majoria, en el meu exclusiu nom, des de la meua llibertat i des de la convicció que, si ara no es lluita, els nostres fills i néts no tindran futur, ni país, ni tampoc es tindran a ells mateixos. En conseqüència, faig una Convocatòria.

A qui?

A la ciutadania farta de corrupció, d'injustícies, de frivolitat política, d'una pràctica econòmica basada en la depredació del propi país, a la desertització de la indústria, en el retorn a unes relacions laborals del segle XIX i sense altre projecte que no sigui espletar més encara si cap a aquesta majoria.

Als militants de forces polítiques i sindicals perquè, a títol personal, s'incorporin al projecte que aquest document exposa.

A Plataformes, Moviments, Col·lectius i, en general, a tot grup organitzat que estigui disposat a canviar les coses al sentit de la justícia, la democràcia profunda i el viure en harmonia amb l'entorn social, mediambiental i cívic.

Als homes i dones de la Ciència, la Tècnica, l'Economia, la Investigació, el Dret, l'Educació, la Sanitat i la Cultura perquè, en paritat amb els altres, aportin els seus coneixements, les seves experiències i la seva capacitat d'analitzar, sistematitzar i exposar. Sense el saber no hi ha més projecte que la barbàrie institucionalitzada.

Per a què?

L'objectiu de la convocatòria és doble:

1. Que la majoria social, pel seu propi impuls, per la seva pròpia voluntat i per la seva creixent presa de consciència s'acredita en un Front Cívic que tenint-se a si mateix com a referent, obri pas a una situació de plens drets econòmics i polítics juntament amb unes relacions personals i socials fonamentades en l'ètica cívica.
2. Un Front Cívic que tingui com a protagonista el ciutadà i la ciutadana, és a dir, a les persones conscients que els seus deures són els drets dels altres i viceversa.
3. Constituir un referent de poder ciutadà que indueixi de manera creixent els poders públics a legislar i governar en el bé exclusiu de la majoria. El procés

que condueix a aquests 2 objectius poguéssim considerar-ho com un procés constituent de la majoria social constituïda com a tal.

Com?

Permetin-me, encara a risc d'allargar-me, què els exposi un símil. Imaginin que estem davant d'un gegantí mapa d'Espanya totalment en blanc. Si per cada persona amb voluntat de lluitar o per cada organització, col·lectiu o associació de qualsevol índole posem una agulla al mapa, estaríem davant d'un gegantí coixinet, però res més. Seria com una juxtaposició de jos però sense cap estructura. Imaginin que amb paciència i un llapis, anem unint entre si a tots els agulles clavats al mapa. En acabar sorgirà davant nostre una xarxa, un teixit, una estructura. Els jos han donat pas al nosaltres. Quin tipus de ciment social, quin tipus de proposta, quin tipus d'ideari és capaç de produir en els integrants, dispersos i aïllats de la majoria, l'assumpció del nosaltres, la majoria? La resposta és òbvia: un Programa, una proposta concreta, un objectiu, en principi proper i necessari. Específiques les característiques que li atribueixo al mateix:

1. Concret, immediat, d'acord amb les necessitats més peremptòries i urgents dels més desfavorits de la majoria.
2. Aplicable immediatament com a garantia, peça i estímul de l'aliança que es pretén.
3. Perfectament factible, desenvolupable i legal per inspirar-se en el text constitucional vigent. Prego als lectors que meditin un moment sobre els continguts dels títols preliminar i II de la vigent Constitució. L'inici d'un programa ha d'inserir en la legalitat vigent, el futur ja anirà produint les seves contradiccions. D'altra banda, el programa ha de ser capaç de generar la força social que democràticament ho faci complir.
4. Un programa en què cada mesura, per simple que sembli, porti en la seva formulació l'exigència d'un pas següent, d'una proposta immediatament posterior, que permet la seva realització.
5. Un programa que per la seva lògica interna fa imprescindibles els suports majoritaris i la formació de consciència col·lectiva tant per la seva defensa com per a la seva implantació.
6. Elaborat col·lectivament. L'autor d'aquestes línies té una àmplia experiència de com això és possible si els que més puguin aportar són conscients que la velocitat d'un comboi és la del seu últim element.
7. L'elaboració col·lectiva aconsegueix, en un determinat nivell del seu desenvolupament, anar guanyant en complexitat, accessibilitat, interès i participació.
8. Que amb el temps i/o la conjuntura, acabi sent una alternativa fonamentada, pugui superar el marc actual de relacions, equilibris i fins i tot forma d'Estat.
9. Un programa que per la seva incidència en l'actualitat, atregui immediatament els suports necessaris no només per la seva elaboració sinó per una mobilització ciutadana conseqüent, seriosa, decisiva i decisòria.
10. Si en cada localitat, persones, col·lectius i grups s'uneixen als altres per elaborar conjuntament, convocar la ciutadania, mobilitzar, sortir a l'opinió pública i en general crear una estructura reticular, la majoria començarà el procés de la presa de consciència.
11. En tot el procés cal prevenir que ens assalti el mal dels nostres temps: la pressa. Aquest projecte -si vol construir amb musculatura i solidesa- ha de fugir de la temptació de cotitzar permanentment a la borsa mediàtica. L'arrencada dels treballs serà en molts casos sobtat i irresistible, però cal saber moderar el temps. La política, la consolidació de projectes socials amb pes i influència, no poden ser flor de dos telediaris; el silenci i la discreció

programats ajuden a créixer. Temps, constància, voluntat i consciència del que es vol són, fins i tot en aquesta època de novetats permanents, l'única garantia de projectes seriosos.

Al final d'aquest document i com ponència per iniciar els treballs, incorporaré una proposta de deu punts que ja en altres ocasions he presentat.

Qüestions d'estructura organitzativa

En aquests dies el meu telèfon personal i les entrades al blog del col·lectiu Prometeu han superat les cotes més impensables. Les persones es posen a la meua disposició esperant potser que se'ls ubiqui en una tasca, responsabilitat o missió. Per realisme (en mi aquesta paraula no ha significat claudicació) he d'informar de la situació.

Jo hauria pogut dirigir-me al PCE o IU demandant infraestructures, canals organitzatius i ajudes de qualsevol tipus; no ho he fet. La meua concepció d'aquest projecte es basa en la total independència de qualsevol tipus d'organització. El preu a pagar per això, com el de la Llibertat o el de la Dignitat, inclou la precarietat de mitjans, instruments i capacitats organitzatives. En els moments en què redacto, només tenim el blog (amb el permís dels companys de Prometeu), la promesa de determinats col·lectius de posar-se en marxa immediatament i la meua voluntat que això avanci, es consolidi i produeixi un gir total a la vida espanyola. No obstant això, i com a proposta, avanço algunes idees organitzatives que la meua experiència en l'elaboració col·lectiva d'altres èpoques s'han constatat com correctes, pràctiques, flexibles i molt democràtiques:

1. Crec que l'organització per incipient que sigui s'ha d'atenir a una estructura geogràfica de comarques, províncies, comunitats i Estat espanyol.
2. Qui articula el funcionament és l'elaboració, discussió i explicació del programa.
3. A cada lloc, a cada nivell o a cada àrea d'especialització temàtica el funcionament ha de ser obert però centrat en la concreció de la proposta que es tracti.
4. Tota la resta depèn del treball voluntari i lliurement acceptat. No tenim més que una voluntat ferma perquè aquest horror acabi i els nostres néts tinguin alguna cosa amb què arrelar i viure.
5. Aquí no hi ha prebendes, càrrecs, honors o distincions; Aquí només hi ha feina, il·lusió i desig de ser útils.
6. Amb el pas dels dies, potser un mes o dos, des de l'estructura de coordinació que tinguem, informarem de la marxa dels treballs.
7. L'elaboració de programa no és un laboratori d'idees, propostes i projectes sinó també un centre de mobilització per difondre, defensar i guanyar adeptes a la feina. Per descomptat que en la mesura que això qualli haurem, amb intel·ligència, fer ús del poder que tinguem per influir en la marxa de les coses.

El Referent

Com és sabut, a Sabadell em vaig oferir com a referent per a aquest projecte. Vull que les meves paraules quedin nítides i en conseqüència evitin interpretacions esbiaixades i basades en hipòtesis filles de la manca de claredat.

Un referent és aquella persona que per la seva projecció social o mediàtica pot, en un determinat moment, simbolitzar el projecte tan sols en els seus inicis. En el meu cas aquesta projecció ha estat conseqüència d'una acció pública en el passat i el present. Ja no hi ha més.

Si aquest projecte arrenca, es consolida i creix, el referent serà el projecte mateix, altres homes i altres dones. M'hauré guanyat el descans.

No seré càrrec públic ni tindrè presència en la vida institucional. Són tres les raons: la meua edat, la meua salut i la certesa que mai segones parts són bones. En aquesta etapa inicial seré la referència pública per explicar el projecte, defensar, impulsar i treballar-hi i tot això a costa de les decisions que es prenguin pel mateix projecte quan aquest es consolidi i tingui òrgans de coordinació. Això em suposarà un esforç i una dedicació que en absolut pot consistir en anar de la seca a la meca com espectacle mediàtic per guanyar audiències o confortar egos.

Actes públics els justos i ben dosificats. Aquestes són les condicions del meu contracte. A treballar, organitzar, lluitar i consolidar la majoria. Una abraçada fraternal.

Programa-ponència per iniciar els debats i l'elaboració col·lectiva.

Nota. - Aquest llistat de propostes no té un altre objectiu de servir de matèria concreta per a l'inici del debat i l'elaboració a portar als altres i en el seu moment a l'opinió pública. Quan es va redactar es van tenir presents les característiques que sobre el programa he escrit abans. Insisteixo: només és un material per començar.

- 1. Salari Mínim Interprofessional (SMI) de 1.000 euros al mes. Aquesta quantitat és exactament el 72% de la mitjana dels sis països de la UE que el tenen més alt: Luxemburg (1610 euros), Irlanda (1462 euros), Holanda (1.357 euros), Bèlgica (1336 euros), França (1321 euros), Gran Bretanya (1.148 euros)
- 2. Cap pensió per sota del SMI.
- 3. Extensió i ampliació de la prestació per desocupació. Tot l'anterior pot servir també per abordar amb pressupostos concrets la possibilitat de la Renda Bàsica.
- 4. Reforma fiscal: progressivitat, persecució del frau fiscal, l'economia submergida i els paradisos fiscals. Revisió de la legislació sobre les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV). Dotar d'infraestructures de tot tipus a la inspecció fiscal de la Hisenda Pública.
- 5. Banca pública com corol·lari de la nacionalització de la banca privada i les caixes d'estalvis.
- 6. Nacionalització dels sectors estratègics de l'economia. Llei sobre la Obsolescència programada.
- 7. Desenvolupament dels continguts dels títols preliminar i VII de la Constitució.
- 8. Control i democratització dels canals de distribució i comercialització del sector primari de l'economia per tal d'evitar situacions d'oligopoli que incideixen negativament sobre els preus pagats als productors i sobre els preus pagats pels consumidors.
- 9. Efectiva separació entre les esglésies i l'Estat.
- 10. Reforma del sistema electoral en el sentit d'implantar un altre proporcional, amb les CCAA com a circumscripció i un col·legi nacional de restes.

Som majoria II

Julio Anguita

Novament em dirigeixo a les ciutadanes i ciutadans què després de la meua crida el 20 de juny titulat Som majoria, han mostrat el seu interès i predisposició a anar construint el front cívic capaç de canviar la relació de poder existent a Espanya i abordar la fi d'aquest desastre econòmic, social, polític, ètic i cívic. Però aquesta vegada ja no ho faig només en el meu nom, sinó que ara escric com a portaveu d'un incipient esquema organitzatiu constituït pel Col·lectiu Prometeu de Còrdova. Aquest embrió de coordinació no té més horitzó temporal de permanència que el derivat del procés constituent del front cívic i la conformació dels seus nivells democràtics d'organització. Esperem i desitgem que en tota la geografia espanyola vagin constituint estructures de treball i coordinació que degudament ressenyades en els seus actes constitutives corresponents vagin cobrint els àmbits local, comarcal i / o provincial, de comunitat autònoma i estatal.

Aquest escrit no té altra intenció què informar i sobretot aclarir alguns dubtes sorgits a través dels innumbrables correus, trucades, comentaris a la proposta en aquest blog del Col·lectiu Prometeu, <http://colectivoprometeo.blogspot.com.es/>, i comunicacions, en general, què hi ha hagut des de la data abans esmentada.

Una de les conseqüències de comptar ja amb una referència "oficial" per l'informació, participació i organització, a més de l'esmentat blog, ha estat la creació d'una pàgina a Facebook, <http://www.facebook.com/colectivoprometeocordoba>, què, sense detriment de les múltiples pàgines d'Internet que es reclamen del procés i a més ho estan construint, gaudeix de la informació més directa pel que fa a la meua persona i al col·lectiu Prometeu.

En el transcurs d'aquests dies hem mantingut una trobada amb representants del col·lectiu Socialisme 21 i també amb membres d'ATTAC i Taules de Convergència. Aquestes trobades celebrades a petició dels nostres interlocutors, han llançat una bona notícia; Socialisme 21 ha decidit, per unanimitat, que els seus membres s'incorporin i treballin, a títol personal, en l'organització del front cívic i la inherent elaboració col·lectiva del Programa alternatiu amb què ratificar la nostra voluntat de ser una majoria organitzada.

Són dues les qüestions fonamentals que vaig a desenvolupar, i ho faig en funció dels comentaris, propostes, crítiques i adhesions que projecte ha merescut i que he llegit o he escoltat de viva veu. Aquestes dues qüestions són: l'estructura del front cívic i el programa.

El front cívic amb el qual la majoria s'organitza per determinar un canvi profund a Espanya no pot ser una suma de sigles, col·lectius, partits o qualsevol altra organització coneguda. Això conduiria a la reproducció en el nostre si de debats i col·lisions entorn del pes específic de cada sigla en l'organització. Per això reiterem amb èmfasi que s'està en el front a títol personal, i això no ha de significar -mai- la renúncia pública o privada de cadascú a la seva ideologia, projecte polític o creença religiosa si en té. Busquem amb la ciutadania un projecte programàtic comú i no una sopa de lletres. És més, ens agradaria que les forces polítiques, socials o altres opinions li indiquessin als seus

militants que farien bona la seva militància buscant amb altres persones coincidències i solucions concretes al voltant de la solució dels problemes que com a societat ens afligeixen. La majoria social és plural; respectem aquesta pluralitat i busquem-hi, amb ella i per a ella un denominador comú: el programa per a l'acció.

N'hi ha qui ens imputen perverses intencions sobre si pretenem substituir els partits polítics en una dubtosa operació de tall autoritari. No estaria de més que repeteixi fins a la sacietat que jo sóc militant del PCE i d'IU i que la crida que faig no significa, en absolut, una contradicció política o organitzativa amb els meus. Simplement m'he limitat a recordar que els partits polítics o els sindicats són en si mateixos sinó eines per intervenir i millorar la societat. Existim per a la societat i per a la seva millora de condicions de vida. Per altra banda -i això és una llacuna de la Constitució- els partits no tenen l'exclusiva en la participació política; ella és funció exclusiva del ciutadà o de la ciutadana, organitzats o no . El que es pretén precisament és potenciar aquesta dimensió ciutadana en la participació, elaboració de programes i decisió sobre el que afecta la societat.

Hi ha comunicacions que des de l'acceptació de la proposta diuen trobar a faltar determinats posicionaments filosòfics, ideològics o partidaris i que un programa "a seques" comporta el perill de transformar-se en una proposta tecnocràtica sense nervi ideològic. Quatre reflexions vull fer sobre això:

1. Tot programa és, a més d'un conjunt de mesures concretes, una aliança entre els que es beneficien d'ell, uns capítols pressupostaris a definir i una opció entre diverses possibilitats. Imaginem que el Programa preveu una reforma fiscal que acabi amb els paradisos fiscals. No és aquesta una opció en benefici de la majoria i en perjudici de la minoria que té el poder? Es vol una major demostració de principis de justícia i equitat?
2. I si tot i això ens obstinem a demanar un substrat doctrinal o de valors per aquesta proposta de front cívic, aquí va en què ens fonamentem: La solemne Declaració de Drets Humans de l'ONU de 1948 i altres pactes, documents, constitucions que la desenvolupen i fan obligatòria per als poders públics. Ja a Sabadell hi vaig assenyalar i ara s'ha ratificat els principis rectoris de la nostra proposta, que són: Democràcia i Llibertats, Justícia Social, Economia no especulativa, Cultura i Benestar ciutadà.
3. Si ens fixem en el que passa diàriament, el poder, és a dir el conjunt d'interessos econòmics que han crescut i creixen en perjudici de la majoria, es mantenen i acorden en franca violació de la Constitució de 1978. Quan una oligarquia deixa en suspens i conculca la legislació i els principis que diu defensar, la majoria ho té fàcil: exigir que es compleixin les lleis, els fora de la llei són ells, i aquesta no és una qüestió intranscendent. D'altra banda el procés de lluita basat en la legalitat vigent produeix tals contradiccions en la minoria que altres opcions o situacions de canvi vindran de per si.
4. El front cívic és la resposta lògica a una situació d'estat d'excepció econòmic, social, polític, moral i cívic. Una excepcionalitat que encara pot ser-ho més si, com sembla, les dues forces polítiques majoritàries acorden un pacte d'emergència davant la situació creada per elles mateixes i les polítiques que van convenir amb altres des del Tractat de Maastricht fins ara.

I ara parlem del programa.

Un percentatge molt important de la ingent quantitat de missatges que rebo abunden a comentar les deu propostes que a manera d'inici al debat vaig proposar. En gairebé tots es plantegen propostes perquè jo les tingui en compte a l'hora de redactar el programa que li dóna sentit al capdavant cívic. Vull agrair aquestes aportacions perquè moltes d'elles són molt interessants i ens posen a pensar.

No obstant això, i des del agraït justificant de recepció, he de fer una sèrie de consideracions:

1. Si l'elaboració del Programa és que vosaltres m'envieu a mi, o a un encara no existent centre d'elaboració, les vostres propostes, estariem davant d'una estructura radial en què el centre rep les seves comunicacions però entre vosaltres, què és l'important, no es produeix cap relació, col·laboració, contacte o treball en comú, no hi ha estructura reticular, no hi ha una creació orgànica, no hi ha front ciutadà.
2. L'important del programa no és només el seu contingut sinó la forma, el mètode de discutir, aprovar-lo i vigilar el seu compliment. I aquest mètode no pot ser altre que l'elaboració col·lectiva. Com ja vaig comentar amb anterioritat sóc testimoni i participant en aquesta experiència des dels temps de convocatòria per Andalusia.
3. D'altra banda, un programa no és un simple llistat de desitjos benintencionats; és, fonamentalment, un projecte concret, viable, rigorós, discutit àmpliament i recolzat pels qui l'han elaborat, és un programa per a un Govern futur. I per això és més, el millor estendard per a la mobilització ciutadana. La rebel·lia ha de tenir una causa, un motiu, un sentit, un projecte.

Com fer-ho?

1. Qualsevol persona, col·lectiu, associació o grup de persones que vulgui iniciar a la seva localitat el front ciutadà pot començar per convocar altres persones, constituir-se com a tal (de manera documentada) i començar a debatre sobre les propostes econòmiques, socials, polítiques o d'un altre tipus que creguin convenients en l'actual situació. Naturalment que per donar suport amb més entitat a les seves elaboracions podrien necessitar de persones qualificades de la seva col·laboració.
2. Diverses localitats poden constituir una assemblea comarcal i / o provincial amb el mateix mètode i temari que la local, i així successivament fins al nivell següent que ha de ser l'autonòmic com a pas previ per l'estatal. Així, mentre es configura l'organització es va elaborant el que li dóna el sentit últim: el Programa. Organització i Programa són la mateixa cosa.
3. Quan vaig proposar els deu punts no ho vaig fer amb intenció de que fossin ni els únics ni tampoc els més importants. Però amb alguna cosa s'ha de començar. El cas és que ja hi ha hagut comentaris sobre la idoneïtat o possibilitat de complir-los; ja hi ha debat. Pot establir-se el salari mínim interprofessional en mil euros, la pensió mínima en mil euros i ampliar la quantia i extensió de l'assegurança d'atur? Facin els comptes i es veurà que només és possible això si hi ha un augment dels ingressos de l'Estat. D'on pot provenir aquest augment necessari i previst en els drets humans? No pot venir sinó d'una reforma fiscal en

profunditat. I així cada mesura va demanant a la següent fins a formar un tot, un programa alternatiu al que hi ha en aquests moments.

4. Naturalment que no tot és tan fàcil i que hi haurà moments en què la discussió sobre el Programa necessitarà de l'aportació d'homes i dones de l'Economia, la Ciència, El Dret o els sabers en general; ells també formen part de la majoria i segurament prestar el seu concurs i participació.

I per finalitzar una proposta de treball si així ho estimeu: Reuniu-vos amb altres persones o col·lectius i discutiu la situació present. Procureu portar algunes dades i procureu a més, treure algunes conclusions. Quan hàgiu acabat de debatre reuniu-vos de nou i discutiu els dos documents que fins ara he enviat. Segur que el pas següent és organitzar-se. Gràcies per la vostra atenció.

Som majoria III

Julio Anguita

Estimades conciutadanes i estimats conciutadans:

En el dia en què es redacta aquesta comunicació (8 de juliol), superen de sobre la xifra de mil les persones que han emplenat la fitxa que amb anterioritat us demandàvem. En els correus i trucades rebudes es manifesten les següents preocupacions i demandes:

1. Una queixa sobre l'estat de la Sanitat i Ensenyament públiques, així com una denúncia pels incompliments en Drets Socials i Llibertats ciutadanes.
2. Un rebuig contundent de la corrupció alhora que denunciem amb duresa la manca de coherència entre el discurs polític i la seva aplicació pràctica en les institucions per part dels polítics.
3. Una denúncia sobre que estem davant d'un frau generalitzat que beneficia uns pocs a la vegada que es produeix una involució política i social que afecta els nostres drets.
4. Un clam a favor de la democratització i la transparència de totes les institucions i com a corol·lari de tot això que els ciutadans prenguin el control de les decisions.
5. Una part gens menyspreable aposta pel laïcisme.

Al costat d'aquestes opinions hi ha crítiques de persones que no es decideixen a participar perquè addueixen que en la nostra proposta de participació per elaborar col·lectivament un programa, no figura el tema de la República.

Mentre aquestes comunicacions tenen lloc el Govern anuncia per aviat una nou i brutal retallada en prestacions i salaris alhora que revisa a l'alça l'IVA. Suposo que ja només uns pocs i unes poques segueixen pensant que hi ha sortida a aquesta situació dins de les pràctiques polítiques que tenen com a eix les eleccions i els partits polítics. Si el que estem veient, patint i en trànsit de més agreujament, no ens mou a la creació d'un front cívic que posi fi a aquest estat de coses, és que ja hem abandonat tota esperança.

És urgent l'extensió, consolidació i aprofundiment d'aquest incipient front cívic que estem començant a construir però precisament per ser urgent hem de treballar amb mètode, sentit del temps i rigor en els plantejaments.

Els desitjos, denúncies i peticions que se'ns manifesten només cobraran cos i força si en comptes de desitjar els fem cos dels nostres treballs i trobades amb altres. Recordem que l'essència d'aquesta operació és precisament donar a la ciutadania el protagonisme en l'elaboració i conseqüentment la força per fer-los realitat. Els canvis estan a les nostres mans si ens posem a treballar ja. Si comenceu a organitzar-vos aviat tindrem una xarxa d'esforços i projectes concrets. L'hora de les peticions al poder o a altres ha passat, la responsabilitat d'un canvi està en nosaltres. Organitzem-nos.

Vull recordar que els deu punts que tantes opinions han aixecat només són unes propostes que intenten provocar l'interès immediat dels més afectats per la situació, però que poden i han de ser perfeccionats, ampliat o substituïts pel treball dels ciutadans constituïts al front cívic .

Qui li impedeix a una persona que s'incorpori al treball d'elaboració col·lectiva, exposar en l'àmbit corresponent la seva opció republicana? Qui li impedeix comprovar en debat obert i democràtic el suport que la seva proposta té? Què declaració, document o proposta que fem des de Còrdova (per ara) pot substituir la feina del militant republicà? Per què no es comprova en el tall diari la conveniència, oportunitat i sentit de la immediatesa de qualsevol projecte? La situació d'extrema gravetat ha de prioritzar l'esforç en construir la força que faci possible una altra situació. Les apostes a llarg o mitjà termini han revalidar en el debat i col·laboració amb els altres. Recordem els continguts i mètode de la nostra proposta de front cívic.

En definitiva es tracta que tantes propostes i desitjos estiguin organitzats en un nosaltres. El front cívic no és la suma de voluntats personals sinó la manifestació organitzada del denominador comú que justifica la seva existència: un programa i la força necessària per imposar-lo. Des de l'àmbit local fins al nacional anirem construint.

Som majoria IV

Julio Anguita

Estimats conciutadans i conciutadanes:

El motiu d'aquestes línies és doble: sotmetre a reflexió un seguit d'idees, comentaris i propostes i donar compte de l'estat i desenvolupament del Front Cívic. L'intenció no és altra que incentivar l'anàlisi i el debat sobre la realitat econòmica, social i política en la nostra incipient organització, una realitat que només es pot canviar per la majoria que la pateix. D'altra banda, informarem sobre els passos, encara incipients i insegurs, que anem donant per configurar-nos al llarg i ample de la geografia hispana.

Des de fa molt temps la sofrent i majoritària ciutadania espanyola és convocada cada quinze dies, aproximadament, a un espectacle mediàtic que en qualitat de repetitiu és ja pesat: la fi dels problemes i incerteses sobre el deute, l'economia, l'euro o la UE com a conseqüència de les decisions de la troika comunitària o d'alguns dels seus membres. A les poques hores de "l'esdeveniment" que es crea transcendental, la realitat torna a emergir: no hi ha solució des de la perspectiva dels drets humans, el dret, la Raó o la Justícia. Els interessos de la minoria financera i els seus polítics ensinistrats segueixen sent no només prioritaris sinó exclusius.

Quan s'escriuen aquestes línies (2 d'agost) la reunió del BCE ha conclòs amb la decisió que si els països amb dificultats per la prima de risc o la pressió dels "mercats" volen una sortida que els garanteixi la col·locació del seu deute sobirà, han de demanar el rescat i amb ell les condicions i retallades que se'ls imposin. El somni, o millor la quimera, de Rajoy i Monti s'ha ensorrat. I és que el problema, més enllà de la tipologia política del governant de torn, rau en el fracàs, a la llum de la Justícia Social, d'aquest projecte d'UE amb una moneda única filla d'un acord suïcida per a molts dels països que en el seu moment el van signar. L'evidència dels fets condueix a una conclusió: per aquest camí no hi ha solució.

Però l'espectacle encara aconsegueix arrossegar a determinats espectadors que en la seva ingenuïtat segueixen creient que per aquí vindran les solucions i què, en conseqüència, hem d'esperar, com a ciutadans i com a espanyols, que les instàncies pertinents decideixin sobre les nostres vides, hisendes i futur com país. Comento dues informacions extretes de la quotidianitat que expliciten millor que jo el disbarat en què ens han ficat.

En un treball de José Luis Rodríguez d'ATTAC de Sevilla i ex assessor de diverses conselleries de la Junta d'Andalusia, publicat a Rebelión, trobem les següents dades:

ANY DEUTE

2000	373.506 milions d'euros
2005	391.083 milions d'euros
2009	561.319 milions d'euros
2010	641.802 milions d'euros
2011	734.961 milions d'euros

Segons els meus càlculs, el deute a l'any 2011 ha sigut de 15.000 euros per habitant.

Però no em resisteixo a transcriure altres dades i informacions:

ANY CAPITAL + INTERESSOS ANUALS

2000	72.000 milions d'euros
2005	85.000 milions d'euros
2009	125.000 milions d'euros
2010	169.000 milions d'euros

A aquestes dades vull afegir una consideració que també reproduïxo de l'esmentat treball: les despeses de Sanitat i Educació el 2011 van donar una xifra conjunta de 117.254.000 d'euros; comparem aquesta quantitat amb la suma de capital i interessos de l'any anterior i tindrem davant dels nostres ulls una evidència numèrica de superior capacitat explicativa que centenars de discursos.

Fa uns dies el president de la Junta d'Andalusia ha criticat amb vehemència la decisió del Ministeri d'Hisenda de retallar en 2.735 la capacitat d'endeutament de l'Administració Autònoma Andalusia. El Sr. Griñan ha explicat que això pot suposar "el tancament de 19 hospitals o de 2.000 centres d'ensenyament o l'acomiadament d'un de cada quatre funcionaris fins a 60.000". Això és molt greu, i ho és més encara que una administració tingui de recórrer de manera permanent al crèdit per sufragar la despesa corrent. Però a més hi ha una gravetat afegida consistent en endeutar de manera permanent en lloc de recórrer a una reforma fiscal que faci pagar als que evadeixen, oculten, falsegen o incompleixen les seves obligacions fiscals. En 90.000 milions d'euros xifrava el professor Navarro l'import del frau fiscal a Espanya i això sense parlar d'evasió de capitals, exempcions i bonificacions a determinades rendes o simplement prebendes a determinats grups, situacions o interessos. L'espiral del deute, en gran part il·legítima per ser contret per tancar forats, fracassos i operacions irregulars d'interessos privats (la banca), condueix a Espanya a la seva dilució com a país independent i al seu permanent menyspreu com voluntat democràtica manifestada com a poble sobirà i suposadament acatada com a font de legalitat i legitimitat, la inseguretat jurídica i legal que a això ha només és comparable amb els períodes més foscos i tristos de la nostra història de dels segles XIX i XX. I tot això sense fer esment de l'atur juvenil i de l'altre, l'absència de política econòmica digna d'aquest nom i, sobretot, la manca de projecte de cap tipus. Tot es redueix a esperar un miracle que així mai es produirà. Encara, des de determinades instàncies polítiques i mediàtiques, es llança un doble missatge: la formació d'un Govern d'Unitat Nacional per afrontar la situació o, si s'escau, noves eleccions per intentar així que l'altra cara del bipartidisme governi.

Obliden o volen fer-nos oblidar que el problema resideix en el projecte d'Unió Monetària que aprovat a Maastricht fa 20 anys ha conduït l'euro. Sense canviar el projecte, els relleus polítics i les alternances no solucionen res. No em resisteixo a exposar un exemple que explica millor que els grans discursos quina és l'essència del problema.

El Tractat de la Unió Europea, anteriorment referenciat, prohibir als governs que acudissin als seus bancs centrals per endeutar-se. Així una font de finançament barat (amb interessos propers a 0) va ser prohibida i en el seu lloc va ser la banca privada la que va quedar com prestador única dels governs. Doncs bé, la diferència

entre el que Espanya ha hagut de pagar el 2011 per interessos a la banca i els que hauria hagut de pagar al Banc d'Espanya si aquest hagués estat el prestador, ha estat de 21.000 milions d'euros. Ni el Banc Central Europeu, ni el Fons Monetari Internacional ni tampoc la Unió Europea (la famosa troika) estan concebuts per a una economia productiva, generadora de llocs de treball i regida per la Justícia Social. Per això apel·lar al fet que canviïn únicament els actors polítics és continuar amb la mateixa obra. No pot anar per aquí el camí. En aquesta hora d'Espanya, Europa i el Món no podem enganyar-nos i seguir esperant que algú ens solucioni el problema, el canvi només pot venir de la majoria, per plural, diversa i fins i tot bigarrada, que aquesta sigui. Un canvi que es basa en una meta i en dues afirmacions rotundes.

No hi ha projecte ni futur per a la majoria sense que quatre conceptes i els seus continguts corresponents es constitueixin en l'horitzó de l'acció dels pobles i les seves majories: els drets humans. La Democràcia en la seva accepció més completa i profunda, el Dret i la Justícia Social. I això no serà possible mentre l'acció de la ciutadania no tingui clar què:

1. L'economia és ciència de mitjans i no de finalitats, és a dir que és la voluntat democràtica de la societat qui decideix quin tipus d'economia cal desenvolupar per aconseguir els fins i les metes anteriorment exposats.
2. El desenvolupament de l'activitat econòmica ha de ser compatible amb l'equilibri mediambiental i en conseqüència ha de també supeditar a aquest mandat i al respecte que devem a les generacions futures.

Hi ha senyals que les coses poden anar en aquesta direcció?

La cultura de la premsa, la immediatesa i la irreflexió ens ha conduït a voler veure resultats, canvis i novetats a l'instant, en breu temps, en seqüències curtes. D'altra banda les persones que patim les conseqüències de l'actual situació som proclius, per l'angoixa viscuda, a creure que accions sobtades i marcades per la ràbia i el dolor, més que justificats, poden mudar la situació. No obstant això una reflexió sobre el que està passant al nostre voltant ens indica que les coses es mouen i positivament.

Només fa dos anys que el 15M va commocionar l'opinió pública espanyola i part de la mundial. Allò va suposar i suposa que en col·lectius i grups socials importants qualitativament i quantitativament considerats, s'havia pres la voluntat de ser protagonistes del seu destí i en conseqüència la capacitat d'autoorganitzar-se. Aquell esdeveniment no pot esborrar de la nostra memòria una ingent quantitat d'associacions i organitzacions que des d'abans del 15M ja venien mantenint posicions basades en programes alternatius i en esquemes d'organització social fortament democràtics. Però va ser aquest moviment el que va tenir la capacitat d'un "fer caure en el compte" més generalitzat.

En menys d'un any han anat apareixent o renaixent moviments, projectes i propostes de radical factura democràtica que sota la forma de fòrums, convocatòries, crides a la rebel·lia democràtica, etc. estan marcant l'inici d'una nova època.

En menys d'un any s'han posat d'actualitat conceptes i paraules com Procés Constituent, Assemblea Constituent, Empoderament, etc. que, o bé no s'havien escoltat abans o bé s'havien oblidat.

En aquest riu d'opinió pública, en aquest corrent de renovació democràtica profunda i de Justícia Social s'insereix el nostre projecte de Front Cívic. No pretenem ser diferents a ningú ni tampoc considerar-nos portadors exclusius d'aquest ímpetu de canvi profund. La característica que millor ens defineixi i singularitzi potser sigui la de transversalitat, és a dir l'especial atenció que posem a buscar un denominador comú en aquesta majoria tan variada i plural i fer-ho amb el mètode d'elaboració col·lectiva de programes, propostes i accions pertinents per implantar i dur-los a terme.

I en això estem, som conscients de les nostres limitacions estructurals i organitzatives però també som conscients que la realitat i els desitjos de canviar bufen amb força les nostres veles.

En quina situació ens trobem?

Al dia d'avui s'han adherit 4.050 persones de les quals 2.738 ja han rebut la confirmació perquè es puguin conèixer i dirigir-se a altres de la mateixa localitat. S'han acabat amb les dades rebudes entre els dies 17 i 23 de juliol. En breu es començarà a introduir altres 1.000 adhesions.

A Alacant, la Corunya, Astúries, Cadis, Madrid i Sevilla ja s'han constituït assemblees i triat provisionalment els seus coordinadors.

De la mateixa manera ens consta fefaentment que a Barcelona capital i a Vilanova i la Geltrú també s'han constituït assemblees.

A través d'altres informacions sabem que a Madrid i diverses capitals més s'ha començat el procés assembleari pertinent.

Queda per constituir els grups de Palència, Segòvia, Sòria, Ceuta i Melilla. Quant a Còrdova, s'ha de constituir l'assemblea en el mes de setembre.

Com ja advertíem al [Som Majoria I](#) disposem d'escassíssimes infraestructures i tota la feina està recaient sobre un grapat de persones. Us preguem paciència. Amb serenitat i mètode anirem construint el projecte. Esperem que a finals d'any el tinguem constituït amb una estructura estesa al llarg i ample de la geografia espanyola.

Us preguem que poseu el màxim esforç i èmfasi en l'elaboració de propostes programàtiques que vagin enriquint des de la base fins a la futura estructura estatal.

Mentrestant i en aquells llocs on ja estigueu constituïts amb l'acta corresponent podeu, si així ho creieu convenient, prendre o secundar iniciatives que no topin amb els principis o metodologia del Front Cívic.

Estem estudiant fer una gran compareixença pública al mes de setembre. Paciència, tenacitat i ànim.

Som majoria V

Julio Anguita

La resposta a la convocatòria del procés constituent del Front Cívic està superant totes les previsions que en els moments més optimistes havíem concebut. Els escassos mitjans amb què comptem han estat desbordats per una riuada de comunicacions sobre creació d'assemblees què, lluny de disminuir, augmenta incessantment. Per això, el natural impuls d'alegria per aquesta situació, es veu matisat per la insatisfacció que produeix no poder canalitzar dades i informacions amb l'agilitat necessària.

Us donem les gràcies perquè ho esteu comprenent, però la paciència no pot ser infinita i s'imposa que concretem orientacions i propostes tendents a desenvolupar el procés constituent del Front Cívic generant estructures que ho facin avançar cap a la seva maduració. Una maduració que culmina en l'Assemblea Constituent Estatal.

En la meua intervenció del dia 19 vaig anunciar la creació d'una comissió d'organització per a tota Espanya que coordinés el procés per tal de canalitzar esforços, inquietuds i voluntats. Avançar que aquesta comissió estaria formada per dues parts: el col·lectiu Prometeu i una sèrie de persones que per la seva identificació amb el projecte, la seva provada capacitat i la seva incidència en l'espectre sociològic que conforma la majoria, eren per a mi garantia d'eficàcia i eficiència .

Aquestes persones (a costa d'alguna que una altra ampliació) són: Manuel Cañada, Víctor Casc, Francisco Espinola, Ginés Fernández, Ramon Franquesa, Héctor Illueca, Sebastià Martín, Antonio Merchán, Manuel Monereo, Pedro Montes, Henar Moreno, Víctor Ríos, Jesús Romero i Diosdado Toledano. No representen cap assemblea i m'han fet el favor d'aportar temps i esforços. Han estat escollits a títol personal pels seus valors i no com a representants dels seus territoris ja què aquesta qualitat de representant només pot adquirir-se en votació lliure pels representats.

Una reflexió posterior ens ha fet estimar que havíem avançar inequívocament, des de ja, cap a la plena representativitat democràtica. En conseqüència proposem que a aquesta Comissió d'Organització s'incorporin, amb plena representativitat, una o un representant per cada província i les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla. Amb això perseguim dos objectius:

1. Promoure un procés de substitució gradual dels dos conjunts no elegits (Prometeu i les persones anteriorment relacionades) pels electes des de la base o el nivell corresponent. Procés que hauria d'acabar abans de la convocatòria de l'assemblea constituent estatal.
2. Incentivar el procés d'estructura provincial per tal que es vagi avançant en la configuració dels nivells de comunitat autònoma i el nacional.

Creiem que en el nivell provincial s'hauria d'elegir un nucli de coordinació amb responsabilitats temàtiques. En el si d'aquest s'hagués de triar la persona que s'incorporaria a la comissió d'organització estatal, ella rebria les comunicacions, recolliria les opinions, propostes i decisions de la província i les traslladaria a l'esmentada comissió. Us preguem que aquests processos es vegin recollits a les actes corresponents.

Opinem que correspon a les províncies ja constituïdes avaluar el pas cap a l'estructura de comunitat autònoma.

Quan es consideri que el procés organitzatiu del Front Cívic estigui culminat en assemblees de localitat, província i comunitat autònoma la Comissió d'Organització cessa en les seves funcions i obre pas a una Comissió Gestora elegida democràticament per tot el Front Cívic mitjançant els mecanismes que s'aprovin. En conseqüència tant Prometeu com les persones anteriorment esmentades deixen d'exercir les seves funcions ja que ni poden ni volen anar més enllà de la comesa organitzativa assignada.

La Comissió Gestora és l'encarregada d'organitzar l'Assemblea Estatal Constituent en tots els aspectes que això comporta, és a dir elaborar propostes de documentació, organització, estatuts, etc. Serà l'Assemblea Estatal Constituent la que doti al Front Cívic de les estructures i formulació legal que s'acordin amb valor general per a tota Espanya.

Com hem assumit, l'eix central del projecte de Front Cívic és el Programa i la seva forma col·lectiva d'elaborar, discutir i difondre. El Programa es constitueix en el contracte, l'aliança i l'acord entre els integrants de la majoria que dediquen el seu esforç a unir i aglutinar al voltant d'un objectiu comú: canviar les coses perquè la Justícia, la Democràcia, l'Ètica Cívica i la Cultura siguin els valors que estructurin la Sobirania Popular. Els Drets Humans, en resum.

En conseqüència la qüestió del programa és la peça clau de l'organització del Front Cívic. En funció d'això us proposem:

1. A cada nivell del Front Cívic (assemblea de localitat, provincial, autonòmic i nacional) ha d'haver una comissió dedicada exclusivament a aquesta qüestió. Ella recull informacions, prepara i organitza debats tant a l'intern de l'organització com amb l'extern i només rendeix comptes de la seva gestió davant els membres adscrits del seu nivell i / o l'òrgan corresponent.
2. El Programa va adquirint complexitat, consistència i rigor durant el procés que condueix a la seva aprovació definitiva en la Coordinació estatal, previ debat a l'Àrea, també estatal. Quan parlem de l'elaboració del Programa també ens referim a la modificació o ampliació. El debat i la participació des de la base és un principi que no es pot conculcar.
3. Aconsellem la creació d'Àrees d'elaboració col·lectiva segons la temàtica a tractar. En aquestes àrees poden participar també persones (i és aconsellable) que no estiguin adscrites al Front Cívic. El debat com més transparent, plural i participatiu millor. Els adscrits seran, en últim lloc, qui aprovin o rebutgin el treball final. No està de més tenir com a norma d'aplicació flexible la recerca de l'acord, la transacció, l'acostament de posicions sempre que això no signifiqui el qüestionament (via Programa) dels principis que estructurin el Front Cívic.
4. Els deu punts que en el seu dia vam proposar per iniciar el debat continuen sent vàlids mentre no els substituïu lliurement per altres.

Finalment voldríem fer una consideració sobre alguns petits problemes sorgits en determinats llocs pel que fa a la duplicitat d'assemblees que s'arroguen en exclusiva la representació del Front Cívic. Naixem per aglutinar i unir la majoria al voltant d'un programa, uns valors, una ètica i un fer democràtic i dialogant. I si això és vàlid per al projecte ho és encara més quan està naixent. Salutacions.

Som mayoría VI

Julio Anguita

Querid@s compañer@s:

El día 24 de Noviembre se reunirá por primera vez la Comisión de Organización Estatal del Frente Cívico. Tendrá lugar en Córdoba. Los puntos más importantes del orden del día serán la propuesta organizativa para proceder a su inscripción en los registros pertinentes, los mecanismos, métodos y funcionamiento de la elaboración colectiva y las líneas de trabajo movilizador en orden a los objetivos programáticos que constituyen la esencia de nuestro proyecto. Este otro paso hacia la consolidación organizativa del Frente culminará en la primera asamblea estatal la cual dirá la última y definitiva palabra. A dicha Comisión Organizadora cuya composición y funcionamiento ya conocéis, se ha incorporado a Jorge Verstrynge.

No ha sido fácil proceder a esta convocatoria. La carencia de medios de todo tipo y el soporte de funcionamiento basado únicamente en el trabajo militante han sido- y son- dificultades de envergadura. Sin embargo estamos demostrando a lo largo y ancho de la geografía española que ello es posible si la voluntad es firme. Una voluntad que se ve estimulada ante la gravedad de la situación económica, social y política general del país y sobre todo la de millones de ciudadan@s que empiezan a carecer de los mínimos indispensables para la subsistencia.

El rescate de la banca y de la economía en general, independientemente de cómo se denomine, acabará con la poca independencia que nos queda y desde luego con la tan parafraseada soberanía nacional. Las condiciones que se impondrán al Reino de España, es decir a la mayoría de sufridos habitantes del mismo, terminarán de arrasar derechos humanos y constitucionales junto con las conquistas sociales que decenios de lucha cívica habían conseguido. Para impedirlo hemos nacido sin ninguna pretensión de exclusividad, aislamiento o marginación de otras propuestas conducentes al mismo fin: implantar un orden económico, social, político y cívico justo y al servicio de la ciudadanía en general.

Pero esa intención confesada de impedirlo y además construir otro proyecto basado en los DDHH, la Carta de la Tierra y en los valores que ya expusieron en mi anterior comunicación, quedaría en una simple y pueril declaración de voluntades si no va acompañada de funcionamiento, prácticas y valores que vayan cohesionando ese otro proyecto.

Como también he manifestado en anteriores escritos, necesitamos un período de organización paciente, de creación de estructuras de participación, comunicación, elaboración y toma de decisiones que sean democráticas, eficaces y consecuentes con el Programa. Pero en las actuales circunstancias hay que simultanear ya el proceso de consolidación del Frente con acciones, propuestas, movilizaciones y apertura tanto hacia la sociedad como hacia otros que coincidan con nuestros programas y con nuestros valores. La capacidad de iniciativa de los hombres y mujeres del Frente Cívico es algo esencial para el proyecto; no hay más límites que los programas, el ideal que nos une y la cultura democrática del respeto a los otros y a las decisiones tomadas democráticamente.

Es normal que esta etapa embrionaria de organización surjan ciertas distonías, inercias y actitudes de sospecha hacia los demás. Hay que acabar con eso. No es sólo una cuestión de talante sino fundamentalmente de esencia misma del proyecto. Aquí no se le pregunta a nadie de donde viene sino a donde quiere ir. El objetivo programático permanentemente actualizado y perfeccionado, es la meta que nos une, nos identifica y cohesiona. Teniendo claras estas cuestiones, las prácticas consecuentes con ellas se desarrollan sin tener que introducir mecanismos de disciplina estatutaria. La mejor ley es la que no necesita de amenaza, coacción o imposición, surge del convencimiento en el proyecto y la coherencia consecuente.

Recuerdo que muchos de los problemas y situaciones adversas por las que atraviesa nuestra sociedad están esbozados en el decálogo con el que hemos iniciado nuestra andadura. Os propongo que desde ya, mientras elaboramos propuestas y las enriquecemos con la mayor de las participaciones posible, hagamos y hagáis campañas de información y discusión del anteriormente citado decálogo. Una simple y reposada lectura del mismo nos dirá cuan necesarios y urgentes son sus contenidos. En eso podrían consistir las primeras iniciativas a tomar.

Un saludo.

Som majoria VII

A partir d'ara l'augment numèric de persones adscrites no pot realitzar-se "a seques" sinó com a conseqüència de l'activitat que desenvolupem. Només l'acció programada, col·lectiva, democràticament elaborada i assumida ens donarà presència i influència en el nostre entorn.

Hem assumit que volem constituir-nos en un contrapoder als poders econòmics, socials i polítics que continuen soscavant els drets humans i constitucionals de la immensa majoria. I tot contrapoder és, sempre, una organització al servei d'uns fins, unes propostes, uns projectes, un programa i uns interessos, en aquest cas els de la majoria a la qual pertanyem i volem galvanitzar com a protagonista conscient en aquesta hora de la nostra societat .

Permeteu, en aquesta última entrega del Som majoria, que abusant de la vostra paciència us faci una sèrie de reflexions que sotmeto a la vostra consideració:

1. Cadascuna i cadascun de nosaltres és el Front Cívic, amb el nostre exemple, treball i honestat en el fer explicitem el projecte. Tenim personal i col·lectivament, capacitat d'iniciativa i de recerca permanent de punts de trobada amb els i les altres. El sumar a l'acord, en la síntesi, en l'acció comuna, és la permanent garantia que servim a la nostra gent, a nosaltres mateixos. Amb aquest tarannà, l'exercici de la tasca comuna, democràticament acceptada, és fàcil i més gratificant.

2. El Front Cívic és un projecte democràtic que no necessita per desenvolupar-se de cap adscripció ideològica o partidària. Som aquí a títol personal i sabem que l'objecte del nostre compromís no és res més que una resposta ciutadana a aquest estat de coses en permanent descens cap a la catàstrofe social. Per desgràcia, i per a moltes persones, la paraula Democràcia és una cosa estèril i sense substància, no és cert. Democràcia és Justícia social, Ètica cívica i política, Cultura i sentit de responsabilitat emanat de l'assumpció de drets i deures. Democràcia és la plenitud de la ciutadania. Democràcia és la força de la majoria.

3. Tenim davant nostre un programa que hem d'ampliar, aprofundir, explicar i portar al carrer. Fins que el programa o qualsevol dels seus punts no ocupi la centralitat de la nostra tasca, estarem permanentment en un frustrant exercici d'endogàmia.

4. La nostra gent, la majoria, necessita explicacions, consells, motivacions concretes, canals de participació i lluita, àmbits de solidaritat i comprensió, referències personals immediates, però sobretot necessita de **llaços de coincidència i d'unió amb altres i altres que l'estimulin a la acció ciutadana, a constituir-se en majoria conscient** que ho és i vol exercir-ne.

5. Si el Front Cívic es constitueix en qualsevol lloc i lloc com el referent a on els nostres conciutadans puguin assistir a conferències, sessions informatives o d'elaboració col·lectiva, projeccions divulgatives recollides de la xarxa, debats programàtics, redacció d'octavetes, fulls volants, pasquins i preparació de mobilitzacions en general, assemblees en qualsevol lloc, etc, el Front Cívic serà la Casa Ciutadana per excel·lència.

6. Estem permanentment oberts a altres organitzacions i col·lectius amb els que coincidim general o puntualment. Invitem-los a les nostres activitats i participem en les que ells organitzen sense més requisit que la coincidència en

l'acció i els mètodes per dur-la a terme. Nosaltres volem unir la majoria però no podem erigir-nos en protagonistes exclusius d'aquesta tasca. Hi ha multitud de plataformes, moviments col·lectius amb els quals mantenir relacions de col·laboració i acció conjunta. La unitat es fa a l'activitat, en l'acció.

7. Tinguem una pacient impaciència. En la mesura que el projecte amb el qual ens comprometem és molt ambiciós però també molt necessari, no hem de consumir etapes o avançar sobre terrenys poc fermes. Perquè tenim pressa, perquè la majoria necessita amb urgència constituir-se en contrapoder, precisament per això, cal donar passos fermes i segurs. Si això ho fem així, estarem preparant les condicions perquè en un moment donat la nostra força, la força de la majoria organitzada, incideixi en la realitat i canviï el rumb de les coses.

8. En aquests moments s'estan posant en marxa els tràmits per a la nostra inscripció com a Front Cívic Estatal. Aquesta referència és molt important perquè comencem a ser legals i en conseqüència a poder utilitzar, cara a tercers, les prerrogatives i drets que aquesta inscripció ens atorga. En conseqüència ja partir d'aquest moment, aquesta serà la nostra referència per a tot l'àmbit estatal, traduccions idiomàtiques a part.

I una última qüestió que a manera de proposta, sotmeto a la vostra consideració.

Tenim un decàleg programàtic que va ser ampliat a la reunió de la Comissió Provisional d'Organització Estatal. Aquest conjunt de continguts als quals hem d'afegir aquells que dimanin de campanyes i mobilitzacions sorgides de les nostres files o a instàncies d'altres constitueix un material més que sobrat per centrar-se en el concret i convertir-se en eix vertebrador del nostre creixement.

No obstant això els esdeveniments es precipiten i agreugen encara més la postració a què ens condueixen.

L'any passat les dues forces polítiques majoritàries van perpetrar uns dels majors atemptats contra la ciutadania: la reforma de l'article 135 de la Constitució. En virtut d'aquesta reforma els pagaments dels interessos del deute són prioritaris a qualsevol altre despesa pública: Educació, Sanitat, Obres Públiques, Recerca, Serveis Socials, etc. **Els creditors que s'han beneficiat d'aquesta reforma són fonamentalment els bancs nacionals i estrangers.**

Doncs bé, en aquest enllaç:

<https://n-1.cc/file/view/1372980/agustin-turiel-informe-sobre-la-deuda-ilegitima>

trobareu un informe d'Agustín G. Turiel Martínez, inspector d'Hisenda de l'Estat, interventor i auditor de l'Estat sobre el que qualifica de "**Deute il·legítim**" o sigui aquell *deute públic emès per l'Administració General de l'Estat els fons es destinen no a sufragar despeses operatives corrents o de capital sinó a ser novament prestats a tercers*. Està clara l'al·lusió a la banca espanyola. L'informe calcula que el deute anterior a l'any 2012 s'eleva a la quantitat de 108.303.000 d'euros. Quant suposarà si li afegim la de l'esmentat any i la prevista per al 2013?

El final de l'informe és demolidor. Aquests milers de milions d'euros són només de l'Administració General de l'Estat. Queda per analitzar la Deute il·legítim de Comunitats, entitats locals, despeses en armament, obres públiques inútils i transferències a confessions religioses.

Quan ens informa que els malalts crònics hauran de pagar les ambulàncies que els traslladen, aquestes dades sobre el Deute il·legítim són una invitació a la mobilització generalitzada. Hem d'exigir i aconseguir el que es va fer a l'Equador el Govern va auditar el deute i va deixar d'abonar la il·legítima.

Companyes i companys de tots els Fronts Cívics, Moviments socials, plataformes de tot tipus i ciutadania en general, el combatre i acabar amb aquest espoli és més que urgent. Comenceu de manera creativa la mobilització. No espereu a les consignes. Aquí tenim una tasca més que dóna sentit a la nostra existència.